ANIME ANGEL'S

Nr.3

Anime Theme

Despre chibi

Anime/Manga

Tokyo Godfathers

Ghost Hunt

Winter Garden

Special

Kanon 2006

www.anime-angels.uv.ro

CUPRINS

Fire Element – Café
Gânduri de sărbători 3
Nijikon 5
Crăciunul în Japonia 6

Air Element – Anime
Despre chibi 8

Dark Element – Old Japan
Sărbători închinate copiilor în Japonia 9
Jocuri Tradiţionale Japoneze 10

Earth Element – New Japan
Sărbători şi festivale în Japonia în luna decembrie 12
Buck Tick..... 13

Water Element – Anime/Manga
Tokyo Godfathers 14
Ghost Hunt 16
Pita Ten 18
Kanon 2006 19
Winter Garden 22

Light Element – Divertisment
Poveste de Crăciun 24
Fan art 30

Gânduri de Sărbători

Am tot stat şi m-am gândit ce aş putea să vă împărtăşesc în aceste momente speciale. În primul rând tema revistei nu a fost aleasă întâmplător. S-a vrut a se reflecta ceea ce poate mulți dintre noi am uitat, sufletul de copil şi bucuria Crăciunului aşa cum o simte el.

Frumusețea jocurilor iernii, emoția cadourilor simple, colindele cântate de Ajun, bucuria împodobirii bradului cu familia, toate acestea ne fac sufletul să vibreze. Valoarea a ceea ce oferim nu este dată de prețul de pe etichetă, care din păcate ajunge să fie etalonul pentru orice împrejurare, ci de felul cum oferim. Ceea ce vine din suflet cu sinceritate şi afecțiune are cu mult mai multă valoare sau…mai bine spus, ar trebui să aibă. Valoarea lucrurilor materiale poate fi folositoare, dar cu siguranță nu sufletului şi în nici un caz unui suflet căruia îi lipseşte căldura, speranța sau e pur şi simplu singur. De multe ori suntem acaparați de problemele cu care ne confruntăm zi de zi şi uităm să ne mai bucurăm de lucruri mărunte, uităm să mai simțim cu sufletul deschis, uităm de copilul din noi.

Nu puțini sunt cei care se gândesc ce vor pune pe masă în preajma Sărbătorilor sau că nu au un acoperiş deasupra capului, nu puțini sunt cei care se gândesc la cât de singuri sunt. Ar putea fi însă mai mulți cei care pot oferi un zâmbet sincer celor care au nevoie de el, cei care ştiu să asculte pe cei care vor să îşi deschidă sufletul, dar mai ales cei care să arate toleranță.

Cândva îmi exprimam un gând plin de speranță şi încredere cu privire la sufletul oamenilor. În lucrarea mea de licență am scris chiar, citez: *„înclin să cred că totuşi societatea a evoluat de la Jean Valjean încoace, personajul lui V. Hugo care a fost condamnat şi urmărit toată viața pentru că a furat o pâine ca să aibă ce mânca şi s-o asemăn cu preotul care nu l-a denunțat când acesta a furat obiecte din casa parohială, manifestându-se îngăduință față de el”.* Nu mi-am pierdut încă această credință, dovadă stă între altele şi faptul că lucrez unde lucrez, credință fără de care altfel nu ai face nimic, dar, nu ştiu, există mult prea mulți „Jean Valjean” şi atât de puțini ca acel preot.

Ceea ce spun o spun din experiența muncii de zi cu zi cu ceea ce unii ar spune „scursura societății”, fără a face deosebire între grâu şi neghină, fără a se gândi la cauzele pentru care cineva a ajuns unde a ajuns sau a făcut ceea ce a făcut ci doar la cum să îl pedepsească mai bine.

Toți greşim, important e în primul rând să încercăm să ne punem în situația celuilalt, să putem înțelege şi să putem ierta. E adevărat că e mai uşor a pedepsi fără măcar a asculta, fără măcar a crede cât de puțin în celălalt.

Dar atât timp cât nici măcar cu cei din jur, în situațiile de zi cu zi nu putem arăta înțelegere, nici măcar față de cei pe care îi numim prieteni, față de care suntem vajnici călăi în greşelile care le fac, cum am putea arăta toleranță față de cei străini nouă? Nu degeaba se destramă atât de uşor relații de prietenie, încrederea în oameni, culminând cu visul celor pe care mulți îi numesc naivi, acela al unei lumi mai bune.

Să încercăm măcar acum să ne reamintim de frumusețea unui suflet de copil, să lăsăm magia Crăciunului să pătrundă în inimi, să lăsăm deoparte necazurile care ne-au făcut prizonieri ai unor ziduri de gheață, să iertăm pe cei ce ne-au greşit, să fim mai blânzi. Să nu uităm să oferim iubire, indiferent cât de mult am fost răniți, să avem curajul să spunem celor dragi ceea ce simțim şi mai ales....cum spunea cineva...să facem din fiecare zi un Crăciun.

Vă doresc tuturor un Crăciun cât mai liniştit, plin de căldură, lumină şi speranță. Să păşiți într-un nou an mai bun, cu aripi în suflet, să nu vă dați bătuți în a vă realiza visurile, să nu uitați să credeți, în primul rând în voi.

În incheiere vă las în compania cuvintelor lui J.W.Goethe : „..o formă dispare şi alta apare, o stare sufletească se topeşte în alta, un sunet trece în altul şi nicăieri, nimic nu rămâne fix, poate numai lumina stelelor şi instinctul din toate făpturile vii care spun : MERGI MAI DEPARTE!"

Cu mult drag, Inuken a.k.a Chibi

NijiKon

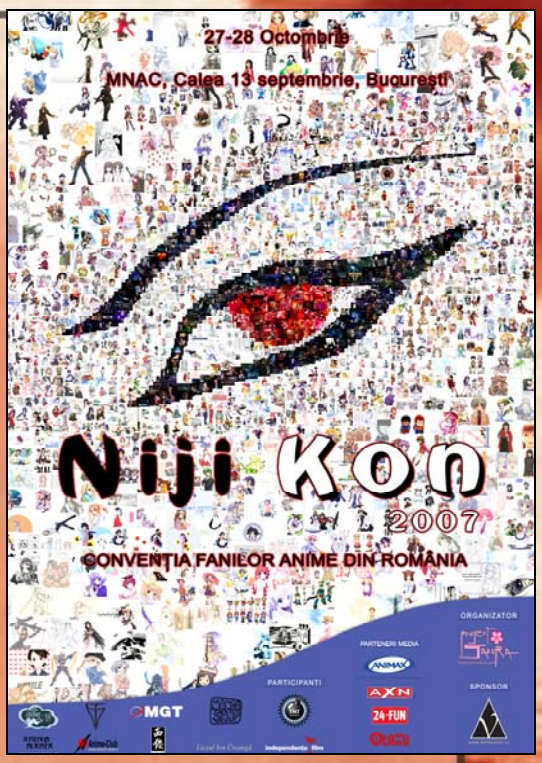

A fost odată ca niciodată… Nijikon. Convenție ce va avea loc de acum înainte în fiecare toamnă. Anul acesta a avut loc prima ediție, în zilele de 27 şi 28 octombrie, în cadrul MNAC, Palatul Parlamentului.

Am zis să văd ce e şi cu asta şi urmând turma, am ajuns eventual în zonă, alături de o prietenă. Situația era ceva de genul: aşteptam aşteptam aşteptam şi mai aşteptam oleacă, fiindcă până am ajuns noi era o coadă de vreo 10-20 metrii. Că deh, poți să-l învinuieşti pe nenea de la minister că te punea să-ți dai jos tot ce aveai de metal pe tine, căci altfel nu intrai? [side note, no one got naked xD?].

Cum să zic.. a fost drăguț, se putea mai bine, dar sunt de acord că pentru o primă ediție a fost relativ bine, ne-am îndopat cu jeleuri, ne-am holbat la tableta grafică *still drooling*, ne-am luat vreo 4 insigne şi un poster şi cu greu ne-am luat un suc care era de vreo 3 ori mai scump decât în mod normal x_x, ne-am zgâiat la oameni în toată firea jucând card games şi… cam atât.

Păcat că nu am mai prins manga-uri bune şi tot nu înțeleg de ce predomina o singură manga, de care nu mai auzisem până atunci. A fost interesant că am reuşit să completăm vreo 5-6 chestionare de la animax, scriind că vrem să dea pe post Trinity Blood [rezultatul fiind că acum dau Blood+, ehh tot e ceva *lol* Sincer, acest lucru chiar m-a impresionat, nu credeam că o să ia cineva în considerare chestionarele alea].

Un alt lucru demn de toate aprecierile a fost Death Note-ul. ^^

Am stat puțin, cât să-mi fac o părere, timp în care am fost şantajată cu bere de către trei persoane dubioase ^^ Concluzia este descoperirea faptului că România nu e capătul lumii şi că se pot organiza şi la noi convenții, prezentări, se pot aduce manga-uri, etc etc fiindcă vor avea success şi că putem să ne asteptăm pe viitor la mai multe lucruri de genul, yey xD.

Yours truly, Kykyo13

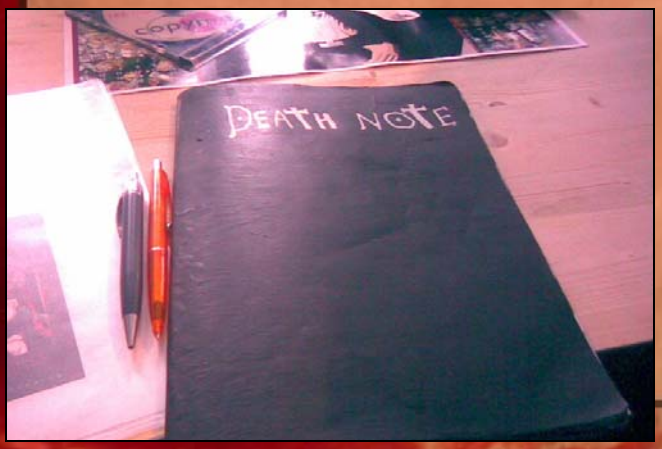

Crăciunul în Japonia

Crăciunul … Cu siguranță una dintre cele mai apreciate sărbători. Considerată plină de farmec, de unii … plină de peripeții şi stres, de alții, are în orice caz, anumite clipe care au minunea lor şi care merită trăite.

De aici, poate s-a iscat şi faima sa, ideile pe care le propagă fiind destul de sufleteşti şi apropiate fiecărui om. Prin urmare, Crăciunul tinde să fie global. Cum creştinismul a reuşit să-şi atragă credincioşii din mai toate colțurile lumii, sărbătorile specifice lui numai sunt tocmai o noutate. Cât sunt, însă de „utilizate" este cu totul alt subiect.

Japonia este una din acele țări în care Crăciunul este văzut în mare parte, ca orice altă zi. Creştinismul ocupă doar 1% din masa religioasă a aceste țări, drept urmare, impactul aceste sărbători nu putea fi prea mare. Însă, având un potențial comercial apreciabil, marile companii din Japonia uzează de specificele decorațiuni. Incluzând luminițele şi brazii împodobiți. Şi, deşi o mare parte dintre niponi nu au habar cu ce se „mănâncă" Crăciunul, sau ce reprezintă el pentru creştini, are totuşi acel iz special de sărbătoare din care, logic, ți-e foarte greu să nu te înfrupți. Japonezii au totuşi obiceiul de a prelua ceva ce-i atrage de la alte culturi, şi a le transforma în ceva unic lor.

Şi aşa au aparut torturile sau prăjiturile de Crăciun.. Şi pentru că acest „christmas cake" este destul de popular, brutarii scad prețurile drastic, doar ca să-l vândă până pe 26. De aici şi o comparație populară, între fetele care se mărită până la vârsta de 25 de ani, şi cele care depăşesc, fiind considerate „învechite", aşa cum sunt considerate şi aceste prăjituri dacă nu au fost vândute la timp. Există şi brazi de vânzare, artificiali ce-i drept, iar figura dolofană şi etern veselă a Moşului Crăciun, nu este însă populară, dar apare mai ales prin reclame şi panouri publicitare, însoțit de obicei de un limbaj englezesc.

În schimb, unii atribuie un aer mai romantic acestor zile, un rezultat al activității media şi reclamelor, care pentru a atrage oamenii, au o atitudine „hyper" la adresa Crăciunului. Efectul acestei campanii publicitare, este mai ales resimțită la cupluri. Îndrăgostiții în această perioadă, fac schimb de cadouri, se plimbă în oraşul licărind datorită decorațiunilor, şi profită de sărbătoare pentru a se duce la un restaurant mai scump. Iar, mai ales fetele care nu sunt într-o relație pe moment, caută mai aprig o persoană care să le umple respectivul gol. Ba chiar, se consideră că o simplă invitație de a petrece Crăciunul împreună, a ajuns să aibe o foarte romantică şi profundă conotație. Asta, din nou, pentru femeile din Japonia.

Trebuie menționat, un lucru destul de important. Luna decembrie este pentru japonezi, *sezonul bounenkai* („forget the old year party"). Petreceri date de companii, de firme, de grupuri anume, care rezultă în general într-o mare de oameni, în stadii variate de beție, ce năpădesc străzile din oraşele nipone. Şi pe lângă obişnuitele cadouri, ei mai au obiceiul de a trimite *oseibo* („the end of the year gift"), în general, lucruri simbolice, care nu costă foarte mult şi se dau persoanelor care te-au ajutat în timpul anului. De obicei, şefii, profesorii, prietenii de familie sunt cei care primesc acest *oseibo.*

După cum puteți observa, acele clipe ale trecerii dintre ani, au eclipsat cumva Crăciunul nostru. Decembrie este plin de lucruri, petreceri, cadouri ce aduc aminte de faptul că anul în care se află în acele momente, va trece. Adevărul este, că la japonezi, Revelionul este o sărbătoare foarte importantă, de care se leagă foarte multe tradiții. Am putea spune că Anul Nou la ei, este ca şi Craciunul pentru noi. Asemănări ar fi. De la agitația generală, la priveliştea familiei strânse în jurul tău ... de la curățenia generală în casă, la mâncarea specială întinsă pe masă, tot ce înseamnă pentru ei An Nou ... are o anumită corelație la sărbătoarea noastră preferată. Sau, în alt plan, putem spune că ei tratează sărbătorea Crăciunului aşa cum noi ne utilizăm de Sf. Valentin. O altă ocazie de a da/primi cadouri, de a te apropia de oameni, de a-ți face prieteni. Cu alte cuvinte, doar un motiv ca să te simți bine.

În orice caz, japonezii tind să creadă, datorită publicității şi a unor companii ce au profitat de aviditatea lor pentru tot ce e nou, că, de exemplu, americanii sărbătoresc mâncând pui (deşi ei preferă, curcanul ... aici aş putea adăuga că influența americană este destul de pregnantă în concepțiile lor legată de aceste zile). Sau că respectivele „christmas cake" sunt un obicei de Crăciun, ceea ce este eronat, nefiind ceva special. Aceste mici „ignorări" la adresa culturii Crăciunului, nu ar fi rele. Până la urmă, toți le avem.

Însă, ce mai conteaza cum sărbătoreşti?! Crăciunul tinde să se separe oarecum de imaginea naşterii lui Hristos (care, ca o mică informație separată, se consideră că s-a născut în martie). Devine din ce în ce mai mult o sărbătoare a familiei, a prieteniei, a iubirii. Îți oferă nişte clipe în care poți fi mai apropiat cu cei dragi. De aici rezultă şi faima lui şi uşurința cu care este adoptat. Iar, exact asta, se poate spune ca au făcut japonezii. L-au adoptat, l-au modificat puțin pentru cultura lor, iar în final ... se bucură de el.

Şi acel sentiment al bucuriei, este ce contează până la urmă!

Articol de Saky

Despre chibi

Le vedem în marea majoritate a animeurilor şi manga. Ne amuză, ne încântă, au ajuns chiar în vocabularele noastre. Le luăm ca atare şi ne distrăm pe seama lor. Termenii de «chibi» şi «super deformed (aka SD)» sunt deja un soi de legende printre fanii anime.

Povestea din spatele lor nu este mai deloc complicată. «Chibi» la origine înseamnă «mic de înălțime», «pitic», eventual, un «copil mai mic». Este considerat echivalentul japonez pentru «shrimp», de exemplu. Mai poate fi găsit descris ca o combinatie «Bi & Chisai», omologul în engleză fiind «Beautiful & Small».

Luat ad literam, «chibi» poate fi destul de ofensiv la adresa unei persoane. Însă, fiind adoptat în vocabularul multor persoane (defaimatul Japanglish, combinația dintre limba engleză şi cele câteva cuvinte japoneze pe care le prinzi în timp ce vizionezi animeuri), a ajuns să fie folosit mai mult cu gândul la «kawaii». Cu alte cuvinte, este folosit cu sensul de «dragutz». Prin urmare, este «dezbracat» de orice aromă discriminatorie, şi utilizat când te referi la caractere micuțe, drăguțe şi foarte haioase.

Şi ca totul să fie mai cu moț, trebuia să existe şi un oarece conflict între fanii anime pe baza diferențelor între «chibi» şi «SD». Ca o lămurire, termenul de «super deformed» este considerat că se referă strict, la un stil artistic anume în manga şi anime. Pe când, «chibi» s-ar referi la statura unei persoane, la caracteristicile ei fizice. Alții uzează de ideea că chibi ar trebui să fie caractere «kawaii», pe când cele SD nu sunt draguțe, sunt mai mult o exagerare, pentru a arăta nişte emoții.

De la reclame şi panouri publicitare, la anime şi manga, SD este folosit pentru a descrie emoții puternice, care ar fi destul de greu de portretrizat, cum ar fi mânie sau surpriză. Acest soi de artă este menită să fie amuzantă şi draguță şi este şi accesibilă artistului, fiind uşor de desenat.

Astfel, deşi se aseamănă, cei doi termeni ar fi diferiți măcar din punct de vedere al percepțiilor. Chibi, dacă vreți, a trecut prin acelaşi proces ca şi cuvântul «otaku». Adică, deşi în țara natală, cuvântul are o conotație mai «întunecată», în lumea occidentală a fanilor anime este folosit cu totul altă semnificație. De aici si eticheta de «wapanese» dată în general celor care se folosesc de câteva cuvinte japoneze, în limbajul de zi cu zi, fără ca măcar să le cunoască sensul real. În categoria, cum am mai spus «defăimată» a Japanglish intră cuvinte ca : „watashi”, „neko”, „baka”, „kawaii”, „chibi”, „sugoi”, „arigato”, etc. incluzând şi onorificele „-sama”, „-kun”, „-dono”, etc. Dar, deja înotăm într-o cu totul altă poveste ^^

Orişicum, atâta timp cât animeul sau manga reuşesc să ne distreze, vom găsi mereu chibi, ca fiind nişte caractere adorabile şi de-a dreptul lovable, iar orice altă semnificație va păli în secunda când zâmbetul se va instala.

Articol de Saky

Sărbători închinate copiilor în Japonia

Hina-matsuri **(Ziua Fetelor),** ***Kodomo-no-hi*** **(Ziua Băieților sau Ziua Copiilor) şi** ***Shichi-go-san*** **(pentru copii de 3, 5 şi 7 ani)sunt sărbători japoneze dedicate copiilor**

Hina-matsuri – 3 Martie

Hina-matsuri este o sărbătoare a fetelor (mai este denumită şi „Sărbătoare păpuşilor). Este sărbătorită deoarece părinții copiilor doresc ca aceştia să crească sănătoşi şi puternici.

Sărbătoare are loc în ziua a treia din luna a treia, în care părinții fetelor ridică un „altar al păpuşilor", alcătuite din platforme învelite cu o pânză roşie numită hi-mosen pe care sunt aşezate păpuşi ornamentale hina-ningyo (hina înseamnă prințesă, iar ningyo păpuşă) reprezentând împăratul, împărăteasa, curteni şi muzicieni, îmbrăcați cu veşminte caracteristice celor din Era Edo.

Pe cele mai înalte platforme se observă împăratul (*O-Dairi-sama*) şi împărăteasa (*O-Hina-sama*); în general păpuşile sunt aşezate în fața unui paravan miniatural aurit, pe cea de-a doua platformă sunt aşezate trei femei din nobilime (*San-nin kanjo*) fiecare ținând în mână un vas cu sake, pe cea de-a treia treaptă întâlnim cinci muzicieni (*Go-nin bayashi*)., fiecare ținând un instrument, cu excepția vocalistului care ține un evantai, iar pe treptele inferioare se găsesc de obicei o varietate de obiecte, mobilier, trăsuri etc.

Kodomo-no-hi – 5 Mai

Kodomo-no-hi este o zi a copiilor. Este sărbătorită în ziua a cincea din luna a cincea. Deşi se presupune a fi o sărbătoare a copiilor, mai este denumită „Ziua băieților". În această zi familia care are un fiu înalță steaguri în formă de crap *(koinobori)*¸ câte unul pentru fiecare băiat, în grădină.

De asemenea, mai sunt etalate păpuşi kintaro reprezentând un războinic faimos pentru puterea sa atunci când era copil, povestindu-se ca el călărea un urs în loc de cal şi se juca cu animalele din munți; precum şi kabuto, casca militară japoneză tradițională.

Atât kintaro cât şi kabuto sunt simboluri reprezentând băieți puternici şi sănătoşi.

Shichi-Go-San – 15 Noiembrie

Shichi-go-san (7-5-3) este o sărbătoare dedicată fetelor cu vârste de 3 şi 7 ani, şi băieților cu vârste de 3 şi 5 ani. Are loc pe data de 11 noiembrie (ziua a unsprezecea a lunii a unsprezecea).

În această zi sunt sărbătoriți doar copii de 3, 5 şi 7 ani deoarece, conform numerologiei japoneze numerele impare sunt norocoase, acestea fiind vârstele la care copii cresc cel mai bine. Părinții care au copii de aceste vârste se duc la templu şi se roagă pentru ca aceştia să crească puternici şi sănătoşi. După asta ei trec pe la casele vecinilor mulțumindu-le astfel: „vă mulțumim că ați avut grijă de fiul/fiica mea". După ce termină de mulțumit vecinilor, părinții dau copiilor dulciuri. Acestea se numesc *chitoseame* (thousand year candy) şi sunt lungi, subțiri, roşii şi albe. Se împart în pungi decorate cu țestoase şi cocori, care simbolizează creşterea sănătoasă şi longevitatea.

Articol scris de Bebe

Jocuri Tradiționale Japoneze

Sunt sigur că mai țineți minte jocurile pe care le jucați când vă vizitați bunicii, jocuri pe care le-au jucat şi părinții voştri, ca de exemplu oina, omul negru, sticluța cu otravă sau castelul. La fel şi japonezii au jocurile lor, multe dintre ele sunt sigur ca o să vi se pară cunoscute, iar în continuare vă voi prezenta unele din jocurile japoneze tradiționale.

***Ayatori* este un joc în care te foloseşti de o sfoară de aproximativ 120cm. Poate fi jucat de unul singur, sau pentru a-l face mai distractiv, în doi. Ideea jocului este de a crea forme cu ajutorul acestei sfori, iar celălalt jucător trebuie să facă o formă nouă dintr-o singură mişcare, şi să reuşească să creeze forma dorită. Un jucător pierde atunci când el greşeşte să realizeze ceea ce vrea. Sunt sigur că şi voi ați jucat acest joc, sau cel puțin ați auzit de el, sub un alt nume.**

Daruma-san ga koronda **se joacă în felul următor: o persoană stă cu fața la perete şi zice Daruma-san ga koronda (această frază având 10 silabe, fiind astfel echivalentul a număratului până la 10), iar celelalte persoane trebuie să-l atingă pe cel care spune Daruma-san ga koronda, înainte ca acesta să se întoarcă cu fața spre ei. Acesta are dreptul să se întoarcă atunci când termină fraza, iar celelalte persoane trebuie să se oprească. De asemenea cel care stă la perete poate să strige „Tomare!" adică „Stop!", şi de asemenea toți trebuie să se oprească, iar dacă cineva este prins mişcându-se va fi capturat de cel de la perete. Atunci când se întoarce, poate spune că cineva a facut mai puțin de trei pasi, iar dacă a ghicit, acela îi va lua locul. Dacă cineva va ajunge la cel de la perete, îl va atinge pe spate, sau va încerca să elibereze un jucător, dacă a fost capturat de cel de la perete, iar apoi toți vor fugi, în afară de cel de la perete.**

Hanaichimonme **este un joc care se joacă adesea în aer liber, un număr par de jucători se împart în două tabere. Aceştia cântă un mic cântec, iar apoi un jucător dintr-un grup joacă împreună cu alt jucător din celălalt grup jan-ken (un fel de rock, paper, scissors), iar grupul jucătorului care a câştigat îl va lua pe cel care a pierdut, cântând „Katte ureshii hanaichimonme", care înseamnă „Suntem bucuroşi că am câştigat runda". Acest joc mi se pare similar cu unul din copilaria mea, şi anume: „Țară, țară vrem ostaşi", numai că varianta românească era puțin „mai plină de sânge".**

Kendama **este o jucărie de lemn, destul de cunoscută în întreaga lume, şi se foloseşte în modul următor: arunci bila astfel încât să cadă pe cupa cea mai mică, apoi pe cea mai mare, apoi pe cea de mărime mijlocie, iar acest procedeu se repetă, cât de repede poți, iar la sfârşit trebuie să bagi mingea în vârf.**

Acestea sunt doar unele din jocurile tradiționale japoneze, majoritatea sunt jucate şi de noi, într-o altă formă, sub un alt nume, însă copilul nu cunoaşte limitele ce țin de limbă, tradiție, granițe, şi din această cauză apar aceste asemănări între ce jocuri există la noi, şi ce jocuri există în Țara Soarelui Răsare.

Articol de Finger

Sărbători şi festivale în Japonia în luna decembrie

Sărbători naţionale

Ziua Împăratului (*Tennō tanjōbi*) – 23 Decembrie

Ziua de naştere a împăratului este sărbătoare naţională. Actualul împărat Akihito s-a născut pe 23 decembrie 1933. În această zi palatul imperial este deschis publicului, şi sute de mii de urători de bine flutură steaguri în onoarea împăratului.

Crăciunul – 24-25 decembrie

Deşi nu este o sărbătoare naţională, Crăciunul este o sărbătoare foarte populară în Japonia, deşi doar 0.7% dintre japonezi sunt creştini. Multe dintre tradiţiile occidentale, precum colindele, Moş Crăciun, beculeţele ornamentale etc. se regăsesc şi în Japonia. În plus, Simfonia a noua de Beethoven este foarte populară în această perioadă.

Deşi naşterea lui Iisus nu este sărbătorită ca fiind una din sărbătorile Japoniei, este recunoscută semnificaţia acestei zile pentru creştinism.

Omisoka – 31 decembrie

În săptămâna care precedă sfârşitul anului, japonezii ţin întâlniri numite *bōnenkai* sau „întâlniri pentru uitarea anului care a trecut”. Mulţi dintre angajatorii ţin petreceri pentru angajaţii lor, pentru munca depusă în timpul anului. De obicei aceste întâlniri sunt ţinute în restaurante şi ocazii pentru consumarea de mari cantităţi de bere şi sake.

***Ōsōji*, „curăţenie generală” în casă, este o parte din tradiţiile noului an. Echivalentul „curăţeniei de primăvară”, casele japoneze sunt curăţate amănunţit către începutul anului nou. Odată ce casa este curată, sunt pregătite diverse mâncăruri pentru masa tradiţionala de an nou.**

Între Crăciun şi Anul nou este „sezonul sărbătorilor”, majoritatea birourilor şi fabricilor închizându-se pentru aproximativ o săptămână. . În trafic se înregistrează blocaje de până la 50 de kilometri în momentul în care locuitorii din Tokio sau alte centre urbane pleacă spre zonele rurale.

Articol de Bebe

BUCK TICK

Bine ați venit doamnelor si domnilor, meniul zilei de astăzi cuprinde una bucată solist, pentru care câteva milioane de fete de pe lumea asta ar ucide asezonat cu câțiva prieteni 'uşor' excentrici şi foarte talentați. Pe scurt, Buck Tick.

Ca o mică istorie, pot spune că trupa a fost formată în 1984 (da, cam au o vârsta...) sub numele de HinanGO-GO, schimbându-şi numele din nou, de această dată definitiv în acelaşi an. Componența a fost oarecum stabilă, Sakurai Atsushi, Imai Hisashi, Hoshino Hidehiko, Higuchi Yutaka, Yagami Toll.

Au un talent de a creea atmosfere speciale, şi nu odată, prin melodii, albume, dar mai ales prin concertele live au reuşit să fascineze oameni din întreaga lume. Aşa s-a întamplat şi cu cele mai bune hituri ale lor, cum ar fi Alice in Wonder Underground, Romance, Heroin, etc. De la începuturile formației şi până acum au continuat să se perfecționeze, devenind tot mai iscusiți în a transmite mesaje şi stări de spirit prin intermediul muzicii, fiind genul acela de trupă, care odată cu trecerea timpului devine şi mai bună^^

Prima dată când am auzit de ei a fost când am dat peste un amv din Trinity Blood, şi când să văd şi eu anime-ul m-a obsedat melodia de la început. După săpături şi scurmături a new Buck Tick fan appeared ^^. Ar fi multe de zis, însă voi sfârşii cu a menționa calitatea destul de bună a versurilor.

Poate e de vină atmosfera, poate linia melodică, poate versurile, poate vocea lui Atsushi, cert e că farmecul lor va rezista încă multa vreme :)

Articol de Kykyo13

Tokyo Godfathers

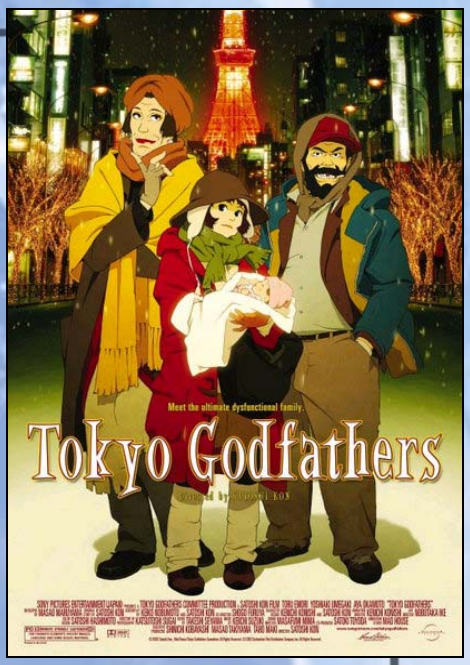

Tokyo Godfathers **este un anime apărut în 2003, anime ce a primit şi un Premiu de Excelenţă la Festivalul Media Arts din Japonia, 2003. E unul din puţinele animeuri pe care le-am văzut şi care are ca şi subiect central Crăciunul.**

Ce fac oamenii de Crăciun? De ce este Crăciunul o sărbătoare atât de iubită? De ce sunt oamenii mai buni de Crăciun, sau de ce ar trebui să fie? Totuşi maniera în care ni se răspunde la aceste întrebări este total diferită de orice am văzut.

E ajunul Crăciunului, iar cei trei - Gin, un fost jucător de cărţi, Hana, un transexual, şi Miyuki, o fată ce a fugit de acasă - în timp ce caută o colecţie de cărţi prin gunoaie, ce trebuia să fie un cadou pentru Miyuki, de Crăciun, dau peste un bebeluş pe care ei îl numesc Kiyoko, dupa fiica lui Gin. Într-o oră jumătate ne sunt prezentate aventurile prin care trec trei vagabonzi în încercarea de a returna un copil mamei sale. La început Han vrea să păstreze copilul, pentru că dintotdeauna şi-a dorit să aibă un copil căruia să-i fie „mamă", însă Gin si Miyuki sunt împotriva acestui lucru, şi vor să-l dea poliţiei, însă a doua zi cei trei se hotărăsc să ţină copilul până îi vor găsi mama, şi pleacă în căutarea acesteia. De aici începe toată distracţia.

Cele trei personaje principale, Gin, Miyuki şi Hana sunt destul de bine reprezentate, pe lângă comportamentul lor faţă de copil, şi faptele pe care le dezvăluie, apar personaje din trecutul lor ce declanşează anumite flash-backuri în mintea personajelor, sau pur şi simplu expun trecutul lui celui care vizioneaza animeul.

Gin este un fost jucător de cărţi, care şi-a părăsit familia din cauza datoriilor pe care le avea. Însă el nu le zice aceasta prietenilor lui, Hana şi Miyuki, ci le spune o poveste plină de compasiune, în care el era un ciclist, care a fost dat afară când a încercat să piardă intenţionat o cursă, pentru a-şi salva fiica de la o boala foarte grea. Cu toate că minte mai tot timpul, şi nu-i place deloc să-şi asume responsabilităţi, a fost capabil să mă uimească în situaţiile critice, actionând contrar a cum mă aşteptam eu să o facă. Cu toate că este un personaj perfid, trage concluzii pertinente referitor la situaţia celor trei, sau la acţiunile pe care el le-a făcut.

Hana este un transexual ce a fost părăsit de mama lui, având ca „mamă" un alt transexual, one big happy family of transexuals.

El e singurul personaj care odată ce a vazut bebeluşul vrea să-l păstreze, chiar dacă ştie că situaţia lui financiară nu-i oferă posibilitatea de a întreţine un bebeluş, el speră că-l va putea ţine cât mai mult, şi nu va fi nevoit să-l returneze la poliţie.

Totuşi se trezeşte la realitate şi decide că trebuie să returneze copilul mamei sale, trecând astfel peste egoismul său.

Miyuki e un copil răsfăţat, iar odată pusă în faţa vieţii în afara casei părinteşti caută să îşi găsească înlocuitori pentru aceştia, găsindu-i pe Hana şi Gin, pe post de tată şi mamă. Totuşi odată cu aventura la care ia parte, începe să se maturizeze şi să conştientizeze valoarea adevăraţilor părinţi, regretând că a plecat de acasă, şi cum a plecat. Toate cele trei personaje suferă schimbări pe parcursul animeului, însă la Hana aceste schimbări sunt cele mai evidente.

***Tokyo Godfathers* este un anime plin de coincidenţe, sau nu... care, urmărit de cineva destul de matur să-l înţeleagă, va oferi un pic din spiritul Crăciunului şi o porţie bună de râs.**

Cu toate acestea *Tokyo Godfathers* este un anime despre realitate, realitate ce e prezentată aşa cum e ea, fără cenzură, fără a ne proteja de „lucrurile mizerabile" ce se găsesc în suburbiile „Tokyului", arătându-ne ce noi nu vrem să vedem când trecem pe stradă: oameni care nu au totul, şi trebuie „să sângereze" pentru o pâine, sau pentru un pahar de lapte.

Articol de Finger

Ghost Hunt

Titlul .. hmm "Ghost Hunt" sau .. dacă o luăm pe românește .. "Vânătoarea de fantome" .. Sună interesant ?! .. Posibil .. Să încercăm o mică descriere ?! .. Categoric ..

Anime început în 2006 şi terminat în 2007 datorită celor de la "Shinsen-Subs", cu un anume 25 de episoade. După titlu presupun că v-ați dat seama cam în ce "genre" se încadrează .. Cei de la AniDB ne spun că ar fi ceva gen "Detective, Fantasy, Horror, Monster, Shoujo" pe când cei de la ANN "Comedy, Drama, Horror, Mystery, Psychological, Supernatural" .. aparent prea multe site-uri informative duc la confuzie ?! .. nici nu menționez AnimeNFO pentru că acela clar ar crea confuzie când vine vorba de "genre" .. ne descurcăm într-un final nu ?! ..

Anime-ul începe într-o scoală, într-o cameră întunecată. Da, era pe timpul zilei aşa că v-ați putea întreba: "hmm de ce întunecată ?!" .. Simplu, nu poți speria pe cineva cu poveşti legate de fantome, monştri şi alte cele pe lumină, corect ?! [Râde] Surprinzător cele 3 domnişoare sunt întrerupte de un tânăr domn, [râde] un anume Kazuya Shibuya de 17 ani. [evident el e tipul de om cool, super stilat şi aberații genul, extrem de rece şi care atrage priviri]. Naru [cum i se spune] lucrează pentru o anume agenție [Shibuya Psychic Research Center], mă rog conduce agenția [da' are 17 ani], care practic investighează chestii paranormale. Mai Taniyama, una din cele trei fete, ajunge într-o situație periculoasă, şi este salvată de asistentul tânărului Kazuya. Dar, evident întotdeauna este un dar, aparent asistentul s-a cam rănit în proces. Evident Kazuya are nevoie de un asistent provizoriu şi cum Mai e vinovată de situație, hehe, îl înlocuieşte de Lin.

Cele 25 de episoade au în jur de 8 cazuri dacă nu mă înşel. Încă de la primul caz apar diverşi care îl ajută pe Kazuya, un călugăr, Takigawa Hoshi; exorcistul John Brown; Hara Masako, cea care simte prezența fantomelor, sentimentele lor şi toate cele, un medium mai mult sau mai puțin; şi o preoteasă, Matsuzaki Ayako.

Surprinzător am găsit anime-ul interesant, ar fi fost absurd să nu îl găsesc. Nu am avut timp să mă plictisesc, fiind curioasă ce să descopăr ce se va întâmpla în continuare. Cazul care m-a "impresionat" să zicem, ar fi numărul 7, cu alte cuvinte episoadele 18-21 [Blood-smeared Labyrinth]. Dacă ai o imaginație bogată este recomandat anime-ul pe timpul zilei categoric.

Câteva cuvinte despre personaje ?! .. De ce nu ..

Prima pe lista ar fi Tamiyama Mai, o tânără de 16 ani, care ajunge să lucreze pentru Shibuya Psychic Research Center. Plină de viață şi dornică să ajute, cu toate că Naru îi face viața grea [râde]. De fiecare dată când au un caz de rezolvat, are nişte vise ciudate legate de cazul respectiv, care până la urmă ajung a fi indicii. Numai în vise a avut parte de zâmbetul lui Naru şi posibil să fie atrasă de el.

Shibuya Kazuya este un tânăr de 17 ani şi preşedintele companiei "Shibuya Psychic Research Center". Este extrem de inteligent dar ocazional narcisist, de aici şi porecla. Face pe şeful în faţa celorlalţi şi are întotdeauna o atitudine rece, dar asta e doar o faţă a lui. Îi pasă cu toate că nu ar recunoaşte aşa ceva.

Takigawa Hosho, un călugăr de pe muntele Kouya care obişnuieşte să cânte cu o formaţie. Se poartă ca un frate mai mare când vine vorba de Mai cu toate că nu sunt rude.

Lin este asistentul lui Naru. Nu se ştiu prea multe despre el. Este un tip destul de misterios şi tăcut. Datorită lui Mai, a stat "pe bară" câteva episoade. Aparent are anumite puteri şi se gândeşte în permanenţă la Naru [ca sa vezi].

Matsuzaki Ayako pretinde că este o preoteasă dar când vine vorba de a exorciza anumite spirite cam o "dă în bară". La fel ca ceilalţi a fost angajată de anumite persoane.

John Brown este un tânăr preot şi exorcist din Australia şi vorbeşte cu un accent ciudat. Nu face parte din "Shibuya Psychic Research Center" dar Naru îi solicită ajutorul, atât lui cât şi celorlalţi la toate cazurile. Cu toate că nu arată, are de fapt 19 ani.

Hara Masako, este destul de cunoscută în domeniu. Apare chiar şi la televizor, aceeaşi vârstă ca Mai. Mereu îl ajută pe Naru şi pe ceilalţi când vine vorba de a rezolva un caz, dar adevarul este, hehe, vrea doar să fie cât mai aproape de Naru. Este egoistă şi încăpăţânată, dar are şi momentele ei "sweet".

Un anime care l-am savurat, probabil şi din cauza faptului că doream altceva, în acest caz am optat pentru mister. OST-ul chiar m-a ajutat să intru în pielea personajelor. A fost .. interesant. Aşa că nu văd de ce nu l-aş recomanda. ^.^

Să îi facem fericiţi şi pe cititori de manga ?! .. Pfoa ar trebui măcar atât .. XD

Avem o veste bună pentru fanii manga. Cu toate că este licenţiată, sunt 9 volume traduse la ora actuală, iar manga este în continuare ongoing, adică în principiu nu se va opri la 11 volume. Vom trăi şi vom vedea.

Articol de NephThys

Pita -Ten

Pita-Ten este o manga scrisă de Koge-Donbo, după care a fost făcută o mică serie anime. Numele, "Pita-Ten" se referă la "Pitari Tenshi", însemnând "clinging angel" (înger cu clopoței??).

În centrul acțiunii se află Misha, pe care o putem vedea străduindu-se să devină un ..înger cu licență *lol*, şi Kotarou. Atmosfera este plină de amuzament, terminându-se însă într-o notă serioasă.

Misha tocmai s-a mutat şi îl are ca vecin pe Kotarou Higuchi, jurând că va avea grijă de acesta cu orice preț. Ea ar vrea să facă acest lucru, în locul mamei lui care murise.

Însă, fiindcă ea este de fapt un înger care până acum a locuit în Rai, nu este prea obişnuită cu lumea 'pământeană' şi nici nu înțelege după ce reguli funcționează aceasta aşa că intră deseori in belele.

Grafica e acceptabilă, dar nu excelează, povestea e relativ uşor de digerat, fiind dedicată copiilor în mare parte dar şi celor ce apreciază genul.

Ce ar mai fi de spus este că seria anime şi manga-ul seamană relativ, sfârşitul fiind diferit. Majoritatea consideră povestea din manga mai intresantă şi mai atractivă decât anime-ul, deşi la bază e aceaşi idee. Oricum e o manga draguță şi care ar merita citită şi savurată într-o zi de vacanță. ^^

Articol de Kykyo13

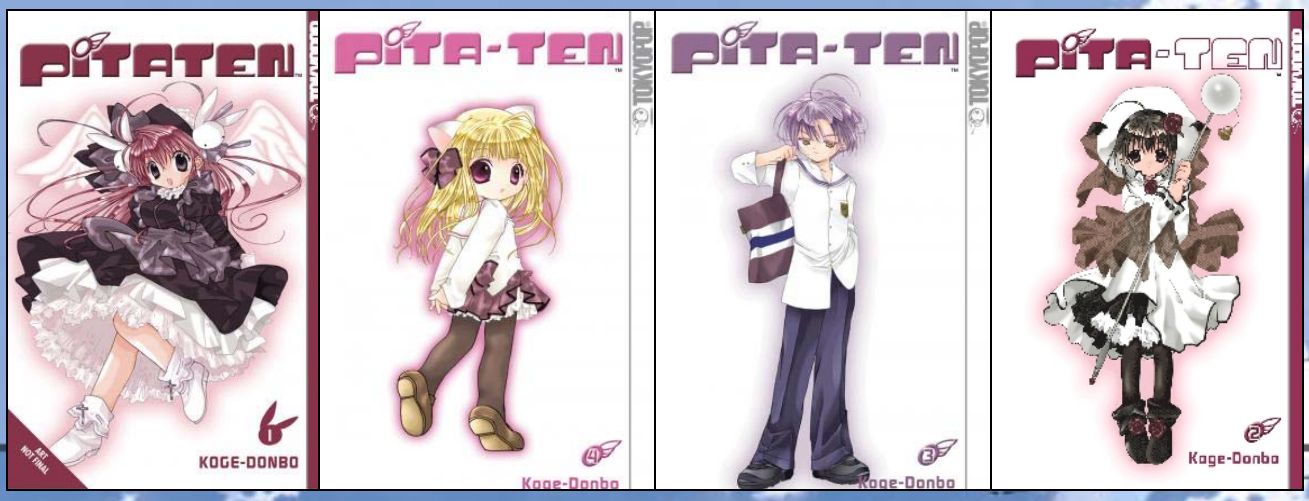

Kanon 2006

Anime-ul Kanon 2006, premiat pentru cel mai bun *newcomer* la AnimeReactor Community Awards - 2006 este un excepțional remake după Kanon din 2002, creat de compania Key şi, care împreună cu Air şi Clannad, formează un fel de ”trilogie” datorită temelor abordate şi a personajelor.

Titlul anime-ului nu a fost ales întâmplător, lucru pe care, sinceră să fiu, l-am descoperit după ce am terminat de văzut seria şi am analizat «creația» în asamblu. Credința generală este că titlul derivă de la termenul muzical „*canon*”, în Kanon 2006 regăsindu-se ca şi background celebrul Johann Pachelbel's Kanon în D-dur. Ce înseamnă „*canon*” putem afla dacă deschidem un dicționar cu termeni muzicali sau, pur şi simplu, folosim o enciclopedie electronică. Consider însă că explicația cea mai potrivită în cazul de față este cea oferită de Sayuri lui Yuichi , în episodul 14: *se repetă aceeaşi melodie, pe un crescendo gradual, calm şi frumos*, formându-se o temă completă. Anime-ul însuşi e structurat în aşa fel, încât reflectă pe deplin înțelesul termenului.

Temele abordate în Kanon 2006 se remarcă prin profunzime, interdependență şi mai ales prin urmărirea cursului unui *canon*. Una din prezențele constante ale seriei este zăpada, care ajută la crearea unei atmosfere pline de mister, necesară dezvoltării supranaturalului în jurul căruia gravitează povestea. Pentru cei mai mulți dintre noi zăpada înseamnă bucurie, ne aduce aminte de copilărie, de jocurile iernii, de Crăciun, reflectând o stare pozitivă de spirit. De aceea Kanon atrage de prima dată, însă, pe măsură ce povestea înaintează, ni se arată şi fața întunecată a zăpezii, o față ce exprimă durere, lipsa oricărei urme de speranță, disperare şi teamă. O remarcă interesantă pe care am întâlnit-o se referă la modul cum este redat această latură: un peisaj acoperit cu zăpadă de culoare gri închis..... o tăcere mormântală, nici o urmă de viață, lumină, speranță, doar sunetul fără inimă a furtunii de zăpadă. Background-ul muzical se alătură peisajului prin remix-ul BGM (Toudokougen), care ad litteram înseamnă Tânguirea Pământului Rece, intensificând efectul ecoului prin dealul tăcut şi rece – eşti singur. Zăpada şi ninsoarea sunt prezentate alternativ ca atmosferă plină de momente frumoase, cît şi ca veritabil duşman, culminând în final cu un peisaj însoțit de un sentiment sufletesc aparte, în care se regăsesc lumina şi speranța.

Supranaturalul şi misterul sunt deasemenea teme esențiale în Kanon, depăşind în complexitate versiunea inițială a anime-ului. Ceea ce surprinde, cel puțin din punctul meu de vedere, este felul în care se creează întreaga poveste în jurul acestor teme şi dezvăluirea lor treptată. Sentimentul misterului şi al supranaturalului planează oricum asupra întregii acțiuni şi eşti conştient de el de la început.

Ceea ce nu ştii este limita dintre real şi supranatural. Acel „ceva pute în Danemarca" sau „ce nu e în regulă în tabloul ăsta" ți se întipăreşte inevitabil în minte, iar când realizezi adevărul, eşti şocat – pe mine una m-a şocat să descopăr că..... Totuşi unele aspecte vor rămâne un mister şi în final.

Legat de aceste două teme, este tema miracolului, o temă ce joacă un rol important în această serie, ținând cont de faptul că anime-ul are o linie dramatică crescândă. În Kanon apare ideea conform căreia pentru a se înfăptui un miracol, sunt necesare două sacrificii : viața şi memoria, pentru Makoto însă a meritat, de dragul . iubirii pentru Yuichi.

Promisiunea devine laitmotiv al seriei. În perioada copilăriei sale, pe când obişnuia să viziteze oraşul, Yuichi le promite celor cinci fete că nu le va uita şi le va revedea

Pe parcursul anime-ului acest lucru este arătat frecvent, cu flashback-uri din copilăria lui Yuichi în momentele de „pinky promises", pe care însă le-a încălcat. Interesant devine combinarea acestui aspect cu amnezia lui şi cumva, ca şi cum ar fi pedepsit pentru trădarea comisă, Yuichi are parte de o serie de experiențe deprimante, care îl fac să realizeze ce înseamnă să pierzi pe cineva drag.

Dacă ne gândim la ce exprimă un *kanon*, se poate spune că în cazul lui Yuichi, acesta are un efect opus, deoarece ceea ce creşte în mod gradual e suferința unor pierderi continue.

Peste toate acestea, monologul lui Ayu îşi lasă într-un mod impresionant amprenta, legând toate elementele poveştii. Pentru o înțelegere mai bună am să redau gândurile lui Ayu, aflate la începutul unor episoade şi apoi, la final.

Ep 1 ... un vis.. .văd un vis... visul pe care îl văd în fiecare zi... vis fără sfârşit... lumea acoperită în roşu... micul copil plângând ce acoperea cerul roşu.... „e o promisiune”... visul pare a se estompa într-o altă culoare ... alb/negru

Ep 2 ... un vis... sunt într-un vis... ca întotdeauna… aceleaşi scene... mereu...

Ep 3 ... vis... mă întreb când am realizat că acesta este un vis... acum mult timp în urmă... sau doar acum câteva minute... Chiar şi răspunsul se estompează în vis... În această lume în care nu sunt sigură dacă timpul se scurge sau nu… visez la trezire...

Ep 4 ... vis... un vis... are un final... nu contează cât de plăcut sau înspăimântător este visul..se sfârşeşte atunci când mama te trezeţte din aşternutul cald... o scenă dimineața care nu se schimbă niciodată… dar acum mă întreb… dacă visul a început să nu se mai termine...

Ep 5 ... vis... văd un vis... un vis al aşteptării cuiva... aşteptând o persoană care nu va apărea... ani de zile…

Ep 6 … un vis… [şi aici Ayu revine le imaginea primului monolog]

Ep 11 … vis… când visul nu se mai termină... ca deobicei... în acelaşi loc... pot doar să aştept... doar atât pot face... aştept încă...

Ep 12 ... vis… sunt într-un vis… aud lucurri de departe şi de aproape

..... Timpul care se oprise, începe încet să se mişte, în timp ce ține un mic fragment de miracol..... visul lung a ajuns la final… după îndeplinrea ultimei dorințe...

Ayu aşteaptă pe cineva care ştie că nu se va reîntoarce. Cu toate acestea aşteaptă. Aşteaptă ca visul să se termine. Combinarea tuturor elementelor care apar în monologurile lui Ayu, duc treptat spre punctul culminant al anime-ului. Sosirea primăverii marchează sfârşitul tuturor viselor din kanon şi astfel ia naştere un nou început, o repetiție a vieții, ca şi Kanon însuşi.

„.....It would be nice if life changed like that: slowly but surely, while being seemingly unchanged from day to day." - Sayuri

Articol de Inuken

Winter Garden

Winter Garden este un spinoff al animeului Di Gi Charat. Di Gi Charat este o serie de mini-episoade create ca material publicitar pentru promovarea unui magazin din Akihabara, "Digital Gamers".

Acest lucru se întâmplă în anul 1999. Personajele au avut priză la public, motiv pentru care, după această primă serie de mini-episoade [16 episoade] au fost create şi alte serii, având ca punct de plecare personajele - şi anume: în 2001 filmul *Gekijouban Di Gi Charat: Hoshi no Tabi* [un sequel ce continua aventurile din serie], în 2003 apar alte 6 ova ce continuă acţiunea din serie - *Piyoko ni omakase pyo!*, în intervalul 2003-2004 apare şi seria de 52 de episoade *Digi Charat Nyo* [din păcate seria nu este în întregime subatitrată] o alternativă a seriei originale. În 2002 apare *Panyo Panyo Di Gi Charat* [48 de mini-episoade] serie ce nu are nimic în comun cu seria originală în afară de personaje.

În 2006 apare *Winter Garden* ce numără 2 ova şi ce se deosebeşte de tot ce a apărut până în acel moment. Deşi are ca punct de plecare personajele din Di Gi Carat, acestea nu mai sunt chibi, nu mai au urechiuşe, nu îşi însoţesc fiecare replică de "nyuu".

Acţiunea se desfăşoară după 10 ani, când Deijiko are 20 de ani, iar Puchiko 15.

Între seria originală şi acest spin-off singura legătură este reprezentată doar de numele personajelor, deoarece nu numai înfăţişarea acestora este schimbată, ci întreaga lor personalitate. Până şi genul este altul, seria originală fiind o comedie, iar Winter Garden romance.

Grafica animeului este foarte bună, dar [pentru că întotdeauna există un dar] există o problemă în ceea ce priveşte umbrele, dar acest aspect trece - de regulă neobservat - ca urmare a aspectului general, al îmbinării extrem de plăcute a culorilor reci, de iarnă.

În afară de această mică scăpare, character design-ul şi animaţia sunt extrem de bune, mişcările corpului foarte fluide, bine redate, iar mişcarea se supune legilor fizicii.

Cum spuneam, Winter Garden este romance/slice of life, aşa că dacă sunteţi fani a acestor genuri cu siguranţă vă va place şi Winter Garden.

Revenind la poveste. Deijiko - în vârstă de 20 de ani, locuieşte împreună cu sora ei Puchiko. În noaptea de Crăciun - în drum spre casă - îl întâlneşte pe Takurou. Destinul pare hotărât să îi aducă pe cei doi împreună motiv pentru care, în urma diferitelor întâmplări cei doi se tot întâlnesc.

Deliciul seriei - din punctul meu de vedere - nu vine din povestea de dragoste a celor doi, poveste care pare să decurgă firesc, fără drame şi tragedii, ci din capacitatea Puchikai de a-şi tachina sora, din spontaneitatea ce caracterizează acest personaj.

Cum nici o poveste de dragoste nu poate să curgă lin, evident că şi între cei doi se ivesc neînțelegeri ce vor fi clarificate însă spre sfârşitul celor două ova [finalul lasă loc la interpretări, nu este clasicul "au trăit fericiți până la adânci bătrâneți"]

Una peste alta eu zic că este o poveste perfectă de văzut în preajma Crăciunului, atâta timp cât genul vă este pe plac.

Articol de Kismet

POVESTE DE CRĂCIUN

“Dimineața de 24 decembrie părea a fi una dintre cele mai mohorâte dimineți de iarna. O ceață deasă se lăsase peste oraş, străzile erau pline de noroi, iar atmosfera umedă îți intră până în oase. Ici, colo siluete grăbite apăreau din ceață, ca apoi să dispară iar.

Curând forfota se înteți. Vânzători ambulanți care îşi strigau marfa, oameni care făceau ultimele achiziții înainte de Crăciun, comisionari grăbiți să facă livrările la timp, copii ce îşi trăgeau părinții prin magazine, maşini de toate felurile trecând în viteză.

Într-un colț de stradă, uitându-te puțin mai atent, puteai vedea, stând pe o cărămidă crăpată, un băiețel, la vreo 7-8 ani, slăbuț şi îmbrăcat sărăcăcios. Avea mâinile chircite de frig şi pline de zgârieturi, fața trăda o maturitate născută înainte de vreme, iar ochii, deşi trişti, îi erau blânzi. În fața lui, pe un sac murdar de naylon, stăteau aranjate frumos câteva coronițe de brad, împletite cu dibăcie şi un morman de crenguțe de vâsc. Dar poate cea mai impresionantă imagine era dată de un băiețel mai mic, aflat lângă el. Nu îi dădeai mai mult de 5 ani, era îmbrăcat cu nişte haine un pic mari pentru statura lui, iar în mâini ținea un fluier vechi. Din când în când îl ducea la gură, scoțând, poate pentru majoritatea dintre noi, sunete fără vreo intonație muzicală, dar în care se vedea că pune mult suflet. Alături de el se mai aflau două personaje care întregeau “reprezentația”: o pisicuță cu fundiță la gât, aflată într-o cutie ruptă de carton şi un cățel, cu bonețică pe cap şi îmbrăcat cu o rochiță pentru păpuşi. Pe cât de hilară părea imaginea, pe atât era de înduioşătoare. Mulți dintre cei care treceau pe acolo nu se puteau opri să nu chicotească.

- Uite, măh, la ăsta! Habar nu are să cânte şi mai ține şi javrele alea împopoționate. Probabil vrea şi bani, jigodia de plod. La aceste vorbe, băiețelul lasă capul în jos, cu ochii înecați în lacrimi. Celălalt, ce părea a fi fratele său, se duse lângă el, îi lua capul în palme şi se uita în ochii lui.

- Nu plânge, nu merită. Uite, dacă reuşim să strângem vreun ban azi, îți cumpăr ce dulciuri vrei.

- Dacă era mama, îl învăța ea minte. Mama nu lăsa pe nimeni să ne vorbească urât.

- Mama nu mai este lângă noi, aşa că trebuie să ne descurcăm singuri de acum.

Dar discuția le fu întreruptă de o persoana care se oprise lângă ei, admirând cu interes coronițele de brad. Era o tânără, sumar îmbrăcată şi destul de deocheat. Avea un machiaj strident, hainele emanau un parfum greoi şi purta tocuri înalte. Fata îi era obosită, iar părul, dezordonat. Văzând privirea nehotărâtă a tinerei, fratele mai mare întrebă:

- Doriți o coroniță, doamnă? Sau poate nişte crenguțe de vâsc? Se spune că aduc noroc şi fericire. Toate sunt proaspăt culese.

- Doamnă???, exclamă unul din vânzătorii ambulanți de lângă ei. Curvă, nu doamnă! Hei, târfo, gata tura de noapte şi ți-ai găsit să îți speli păcatele în Ajun de Crăciun cu o coroniță de brad? Sau poate vrei nişte crenguțe de vâsc, să le atârni deasupra patului, să îți aducă mai mulți clienți la anul. Ha!

Oamenii din jur începură să vocifereze şi să râdă ironic. Tânăra părea a fi jenată de cele spuse, iar atmosfera din jurul ei deveni apăsătoare. Cu toate acestea ignoră atitudinea domnului deranjat de prezența ei şi se adresă băiatului.

- Crezi că merit?

- Crăciunul există pentru toți şi fiecare dintre noi avem dreptul la fericire.

Tânăra fu mişcată de cuvintele băiatului. Deşi nu avea decât câțiva ani de viață, surprindea prin felul gândirii. Poate şi pentru faptul că era încă un copil şi nu îi fusese atinsă inocența.

- Aş dori o coroniță şi o legătură de crenguțe.

Când îi dădu ceea ce ceruse, băiatul observă că tânăra avea lacrimi în ochi. După ce aceasta plecă, stătu un moment pe gânduri. Primul lor client pe ziua aceea fusese o femeie de moravuri uşoare. Zâmbi şi îşi văzu mai departe de mica sa "tarabă".

Încet, încet ziua trecu. Din ce în ce mai puțină lume se zărea pe străzi. Înserarea cuprindea oraşul tot mai mult. Luminile de pe străzi începură să se aprindă. Câteva tarabe cu ornamente de Crăciun mai animau atmosfera intrată în amorțeală. Cumpărătorii de "ultima sută de metri" dispărură şi ei.

- Mergem şi noi?, întrebă băiatul cel mic, sfârşit de foame şi de frig.

- Unde? Nu ne aşteaptă nimeni, nici cu masa, nici cu casa. Poate vine cineva care a uitat să îşi cumpere un simbol de Crăciun, cineva care are nevoie de noi. Dacă vrem să mâncăm, trebuie să muncim.

Vremea mohorâtă devenea apăsătoare. Frigul şi umezeala îşi făceau simțită prezența. Băiatul cel mic îşi strânse animalele lângă el şi se ghemui, încercând să se încălzească.

Deodată, pe străzile aproape pustii, se auziră paşi de tocuri.

Curând îşi făcu apariția o tânără, îmbrăcată provocator. Băiatul cel mare tresări. Era aceeaşi tânără care se oprise în dimineața aceea lângă ei, primul lor client. Doar că, de data aceasta, venea din direcția opusă. Tânăra însă trecu fără să le arunce vreo privire.

De undeva, din depărtare, răsuna un colind. Paşii tinerei se opriră, ca şi cum ar fi şovăit să meargă mai departe. Câteva clipe, tânăra stătu în loc. Apoi iar se auzi zgomotul produs de tocuri pe asfalt. Numai că, spre surprinderea băiatului cel mare, paşii se întorceau din drumul lor, ca, numai în câteva momente, tânără să le apară în față.

- Ce faceți pe vremea asta aici şi la o ora deja târzie? Mama, tata, poate se îngrijorează pentru voi.

Băiatul cel mic începu să plângă înfundat, iar cel mare lăsă capul în jos.

- Nu avem pe nimeni, îi răspunse acesta. Am rămas până acum ca să mai strângem un ban să avem ce mânca.

Tânăra se gândi o secundă, apoi li se adresă.

- Dacă sunteți de acord, ați putea veni la mine acasă în seara asta. E Ajunul şi nimănui nu îi place să fie singur de Crăciun. Nu am cine ştie ce, dar măcar un loc cald unde să dormiți şi puțină mâncare vă pot oferi. Dar nu ştiu dacă ați accepta, ținând cont de faptul că eu sunt.....Şi tânăra nu a mai continuat fraza, plecând capul.

Frații se uitară unul la altul. O voce aproape stinsă rupse tăcerea.

- Pot să iau şi animalele cu mine?

- Desigur, îi răspunse tânăra zâmbind.

Cel mic strânse la piept cutia în care ținea cele două animale şi se uita cu ochii plini de bucurie la fratele său.

- Acceptăm şi mulțumim, spuse acesta.

- Nu, eu trebuie să vă mulțumesc vouă.

Şi tânăra îi ajuta să îşi strângă marfa.

- Sunt foarte frumoase coronițele.

- Eu şi fratele meu mai mic le-am făcut. De la mama am învățat. Ea obişnuia să le facă, dar acum, trebuie să le facem noi.

Cei doi frați se luară de mână şi porniră alături de tânără spre locuința acesteia, spre aceeaşi direcție în care tânăra se îndreptase în dimineața acelei zile.

Treptat paşii scăzură în intensitate, sunetul lor fiind acoperit din ce în ce mai mult de colindele ce răzbăteau de pretutindeni.

Un fulg mare, parcă rătăcit, începu să plutească prin aer. Apoi un altul. Şi un altul. Ningea. Atmosfera mohorâtă de până atunci se transformă în ceva cu adevărat magic. Albul zăpezii punea acum stăpânire peste oraş, în arii de colind.”

Lucrare scrisă de Inuken a.k.a. Chibi – Locul 1 Concurs Literar

“Era seară.... Ajunul Crăciunului. Stăteam în birou, mestecând o guma Orbit, aşteptând.... Da, la birou. Munceam. Sau cel puțin aşteptam un caz. Munca de detectiv particular nu e prea plăcută. De 6 ani de când am intrat în branşă, n-avusesem parte de un Crăciun liber. Deşi o perioada a bucuriei şi cântecelor de veselie, în perioada asta creştea şi numărul crimelor, al violurilor şi jafurilor. O fi spiritul sărbătorilor de vină.

Plictiseala îmi apăsa pălăria tot mai adânc peste ochi, iar întunericul din cameră îmi provoca o stare de somnolență. Încetul cu încetul, somnul mă prindea în mrejele sale; timpul trecea neobservat, tăcut, iar eu pierdeam treptat legătura cu realitatea, afundându-mă din ce în ce mai adânc în lume ireală a viselor.

Ajunsesem într-o lume întunecată, plină de clădiri înalte, distorsionate, aplecându-se amenințător asupra mea, strada îmi fugea de sub picioare.... în depărtare se vedea lumina unui far părăsit călăuzind în tăcere navele fantomă pe ultimul drum. Vântul îmi lipi de picioare o coală de hârtie, pe care am ridicat-o curios..... însă aceasta începu să se fărâmițeze în mâinile mele. Abia reuşii să citesc pe ea anul 1957, înainte de a se transforma într-un nor de praf pe care vântul îl duse mai departe. 1957? Aşa va arăta oraşul peste 20 de ani? Cu puțin noroc voi reuşi să văd şi eu asta. Însă norocul îmi era pe sfârşite. Un zgomot înfundat, care aducea a bătăi de clopot, se auzea undeva în depărtare, în spatele meu. Şi se apropia. M-am întors să văd ce e, însă.... clopotul continua să se audă în spatele meu, mai tare, mai tare, tot mai tare..... oriunde mă întorceam, clopotul se afla mereu în spatele meu. Cu ultimul dram de speranță, m-am uitat la lumina farului, sperând, poate, că.....

Dar lumina farului se transformă brusc în lumina becului care bătea prin fereastra, drept în ochii mei. Imediat mi-am amintit unde mă aflam. Şi mi-am dat seama şi ce însemnau bătăile de clopot. De fapt, nu asta erau... ci chiar mai rău. Zgomot de tocuri înalte, pe podeaua de lemn ieftin din antreu. Nu putea însemna decât un lucru. Mi-am aşezat pălăria astfel încât să nu mă mai deranjeze lumina, păzind atent uşa. Număram în gând... 5... 4... 3... 2... 1... Şi uşa se deschise. Intră o doamnă „din înalta societate”, îmbrăcată cu stil, dar fără să bată la ochi, cu o pălărie micuță, neagră, asemeni costumului, cu voalul de o uşoară nuanță de albastru închis acoperindu-i fața, iar colierul de perle abia se zărea la gâtul ei; deja mă vedeam zicând: „Ți-ai omorât soțul pentru moştenire, apoi văzând că polițistii te suspectează, te-ai gândit să profiți de un detectiv particular care să găsească vreun țap ispăşitor pentru tine. Dar cu mine nu-ți merge, drăguță.”. N-ar fi fost primul caz de genul asta. Şi nici ultimul. Munca de detectiv particular nu e prea plăcută. Calm, însă, fără să ridic pălăria de pe ochi, am întrebat-o „Cu ce vă pot ajuta?”

Ceea ce a urmat, însă, a fost ceva total neaşteptat. Nu o crimă... ci un jaf... dintre cele mai neobişnuite. Am ascultat cu răsuflarea tăiată, absorbind fiecare cuvânt. Eram întrigat.... nu.... fascinat. Un caz pe care nu-l puteam refuza. Şi nici nu aveam de gând. Mi-am tras în grabă paltonul, şi am ieşit împreună pe crivățul care se pornise brusc, urmând să îmi arate scena jafului. Am luat maşina mea şi am ajuns aproape imediat, străzile fiind pustii. Eram în fața unui magazin, cu vitrina spartă; cioburi de sticlă pe jos, şi o bucată de carton cârpea stângaci geamul spart. Spre mirarea mea, însă, nici un polițist prezent.

–N-ați semnalat autoritățile? am întrebat.

–Ba da, dar.... , răspunse timid un omuleț mic şi îndesat, care ieşea din magazin. Nu au furat cine-ştie-ce.... doar o jucărie.... şi nici nu era prea scumpă. Polițiștii au zis că au alte cazuri mai importante acum, nu pot sta să piardă timpul cu asta.

Din ce în ce mai curios, am cerut descrierea jucăriei. Avea dreptate. Poliția nu avea de ce să se obosească pentru aşa ceva. M-am uitat puțin în jur, încercând să găsesc indicii. Nimic însă. Proprietarul magazinului, cel care abia ieşise, dormea la momentul respectiv, mulțumit fiind de încasările făcute. Soția lui, care venise să mă cheme, la fel. Până când au coborât ei să verifice, hoțul dispăruse. Mă învârteam degeaba pe acolo, locul era curat. Pentru prima data, nu ştiam de unde să încep. Atunci... am ridicat privirea. Imediat, la fereastra casei de peste drum, o perdea căzu. Cineva curios... asta ar fi putut ajuta.

Am bătut la uşa casei respective, şi după ce am insistat puțin, cineva a deschis. Un moşneguț cu 2 dinți în gură, şi cu un început de chelie zărindu-se sub căciulă. Nu părea prea încântat.

–Bună seara! Dacă nu vă supărați, îmi puteți spune cine stă în camera de la fereastra aia? întrebai eu arătând spre fereastra unde văzusem pe cineva mai devreme.

Cu o voce răguşită, bătrânelul strigă:

–Sofia!! şi apoi intră înapoi în casă, lăsând uşa deschisă.

Nu după mult, o copilă de 16-17 ani apăru la uşă, zâmbitoare şi îmbujorată.

–Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea inocentă.

–Nu ai văzut cumva ceva suspect în seara asta?

–Pei.... de fapt.... după ce s-a auzit geamul spărgându-se... m-am uitat pe fereastră şi am văzut un animal ciudat făcând la stânga două străzi mai încolo. Sper să vă ajute. spuse ea la fel de inocentă.

–Cu siguranță, i-am răspuns eu, uitându-mă deja în depărtare şi încercând să desluşesc printre fulgii de nea ce era două străzi mai incolo.

–Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă copila. Poate doriți să intrați la o ceaşcă de vin fiert sau....

–SOFIA!!! se auzi vocea răguşită a bătrânului dinăuntru.

Fata se retrase încet închizând uşa, aruncând-mi o privire ghiduşă. Înainte ca uşa să se închidă de tot, am lăsat liber un „Mulțumesc" doar pentru urechile ei. Apoi am plecat să caut urmele aşa-zisului animal ciudat. Şi le-am găsit. Păreau a fi urme de cal, însă.... nu chiar. Dar unde ar putea ține cineva un asemenea animal? Uitându-mă în zare în depărtare pe strada respectivă, se vedea zona portuară... acolo se găseau unele depozite în care puteai ține orice fără să te întrebe nimeni nimic. Aş fi putut urmări amprentele din zăpadă până la infractor, dar cu ninsoarea care se pornise, acestea urmau să fie acoperite în curând. Aşa că am luat maşina şi m-am dus la un vechi amic, care ştia tot ce se întâmpla în zona respectivă. Cu puțină muncă de convingere, am reuşit să aflu că în legătură cu depozitul D-11 au fost plângeri în ultimul timp cu privire la zgomot... un fel de râs ciudat care trezea oamenii din locuințele apropiate. Şi aşa, am rămas dator cu încă o sticlă de whisky. Munca de detectiv particular nu e prea plăcută.

Am plecat încet spre depozitul respectiv, şi pe măsură ce mă apropiam, întrebam diverşi muncitori (măcar nu eram singurul care muncea în Noaptea Sfântă) despre cel care închiriase acel depozit. Descrierile variau de la un bărbat de 1.50 m şi 100 kg, la cineva de 2.10 m şi slab ca scândura. O singură persoană mi-a spus ceva interesant: de multe ori văzuse pe geamul depozitului o lumină roşie. Lucru ciudat, având în vedere că depozitul nu era conectat la rețeaua electrică.

Ajungând acolo, însă, am constatat că depozitul fusese recent părăsit. Era gol.... nimic; fusese curățat cu minuțiozitate. Singuru' lucru care-mi rămânea, era să verific containerul de gunoi din spate. Da.... munca de detectiv particular nu e prea plăcută. Şi e şi mai neplăcută când nu găseşti nimic. Era să-mi pierd speranța când... undeva în zăpadă văd strălucind ceva. Mă aplec şi ridic de jos o bucată de hârtie de ambalat cadouri de Crăciun. Ce căuta acolo?

Eram gata să plec, când un zgomot cunoscut îmi lovi timpanele. Zgomot... mai bine spus un râs. Râsul unei persoane plinuțe şi voioase, pe care o cunoşteam destul de bine. Mă uit în jur şi văd în apropiere uşa deschisă a unui bar. Mă duc direct la tejghea şi mă aşez lângă un bătrânel cu părul alb.

–Frumoasă noapte. spun eu.

–Cea mai frumoasă din an! veni răspunsul, urmat de râsul cunoscut.

–Nu ai vrea s-o strici, nu? Unde e?

–Haide John, stii cât de mult o vrea?

–Asta nu e o scuză, moşule.

Vădit întristat, bătrânul îmi înmână o cutie frumos împachetată, cu fundită şi un bilețel legat de ea. Am luat-o fără să zic nimic şi am ieşit. În maşină, am pus cutia lângă mine şi am plecat spre magazin. Ceva mă atrăgea însă să citesc bilețelul. Încercam să fiu atent la drum, dar... ambalajul verde al coletului îmi atrăgea mereu privirea. Până la urma am tras pe dreapta şi am stat puțin pe gânduri.
Apoi.... am citit biletul. Nu era trecut doar un nume, ci şi o adresă...

Cu inima între dinți, am bătut la uşă. O femeie de vreo 35 de ani deschise, uitându-se mirată la mine. Era îmbrăcată sărăcăcios, şi cu mâinile murdare de la bucătărie. Probabil abia terminase de făcut masa de Crăciun. Din spatele ei răsări un copil de vreo 12 ani, slab, dar îmbujorat de veselie. Doar era Crăciunul, nu?

–Daniel?! am zis eu întinzând cadoul.

Băiatul l-a luat cu ochii strălucind, abia asteptând să desfacă ambalajul. Uneori, munca de detectiv particular e plăcută. Eu am plecat... era momentul lui de fericire, nu mai avea nevoie de mine. M-am depărtat rapid fără să țin cont de întrebările mamei lui. Ninsoare se oprise şi acum începuseră să răsară stelele pe cer. Sub lumina lunii, strada căpătă un aspect mirific.

Lăsându-mă cuprins de peisaj, aud încet o voce la ureche:

–Crăciun Fericit, John. Şi nu-ți face griji pentru chestia cu magazinul, rezolv eu.

„Moşuleț nebun!" am zâmbit eu în gând. ”

Lucrare scrisă de Bebe – Locul 2 Concurs Literar

Lucrare facuta de Deceitful Angel

Lucrare facuta de Deceitful Angel

În încheiere, dacă tot suntem într-o perioadă cu profundă încărcătură religioasă, doresc să vă împărtăşesc nişte... informaţii găsite pe stimabilul World Wide Web.

Ten Ways The Bible Would Be Different If Written By College Students

10. Last Supper would have been eaten the next morning - cold.

9. The Ten Commandments are actually only five... double-spaced and written in a large font.

8. New edition every two years in order to limit reselling.

7. Forbidden fruit would've been eaten not because it was forbidden, but because it wasn't cafeteria food.

6. Paul's letter to the Romans becomes: Paul's e-mail to abuse@romans.gov.

5. Reason Cain killed Abel: They were roommates.

4. The place where the end of the world occurs: Finals, not Armageddon.

3. Out go the mules, in come the mountain bikes.

2. Reason why Moses and followers walked in desert for 40 years: The didn't want to ask directions and look like Freshmen.

1. Instead of God creating the world in six days and resting on the seventh, He would have put it off until the night before it's due and then pulled an all-nighter.

Colectivul de redactie

Articole
Archangel:Inuken
Archangel:Kykyo13
Angel:Tzakey
Angel:Bebe
Seraphim:NephThys
Angel:finger
Seraphim:Kismet

Grafica
Archangel:Kykyo13
<special thanks to Bebe for the help>

Îngrijirea
Archangel:Kykyo13
Angel:Bebe

<also special thanks to Deceitful Angel for the drawings>